

Pápež František

Nebyť teroristom – zahryznúť si do jazyka

V Cirkvi je jedna choroba – choroba zasievania rozdelení a kúkoľ. Kresťania sú naopak povolani upokojovať a zmierovať, tak ako Ježiš. To je súhrn pápežovej homílie z rannej svätej omše v Dome sv. Marty.

V Liste Kolosanom svätý Pavol (1,15-20) ukazuje preukaz totožnosti Ježiša, ktorý je prvorodeným z Boha – a zároveň on sám je Bohom – Otec ho poslal pre to, aby po hriechu zmieril ľudstvo s Bohom, aby priniesol pokoj. Ako povedal Svätý Otec, „pokoj je Ježišovým dielom“. Je dielom toho jeho „poníženia sa, aby poslúchol až na smrť a na smrť na kríži“. „A keď hovoríme o pokoji a o zmierení, o malých pokojoch, o malých zmiereniach, musíme myslieť na veľký pokoj a na veľké zmierenie“, ktoré „vykonal Ježiš. Bez neho pokoj nie je možný. Bez neho nie je možné zmierenie“. „Našou úlohou uprostred „správ o vojnách, o nenávisti, a to aj v rodinách“, je byť „mužmi a ženami pokoja, mužmi a ženami zmierenia“, povedal pápež František:

„Prospeje nám položiť si otázku: ‚Zasievam pokoj? Napríklad, prostredníctvom môjho jazyka zasievam pokoj alebo zasievam kúkoľ?‘ Koľkokrát sme len počuli povedať o niekom: ‚Má jazyk hada!‘, lebo vždy robí to, čo urobil had s Adamom a Evou – zničil pokoj. A toto je zlo, toto je chorobou v našej Cirkvi – zasievať rozdelenie, zasievať nenávisť, nezasievať pokoj. Toto je však otázka, ktorú nám prospeje si klásť každý deň: ‚Zasial som dnes pokoj alebo som zasial kúkoľ?‘ ‚Ale veď niekedy si veci treba povedať, lebo ten a tá...‘

- čo zasievaš s týmto postojom?“

Kresťania sú teda povolani byť ako Ježiš, ktorý „k nám prišiel, aby priniesol pokoj, aby uzmieryl“:

„Ak človek počas svojho života nerobí iné, než zmierovanie a upokojovanie, môže byť svätorečený: tá osoba je svätá. Avšak v tomto musíme rásť, musíme sa obrátiť – nikdy žiadne slovo, ktoré by prinášalo vojnu či malé vojny, nikdy klebety. Rozmýšľam: čo sú to vlastne klebety? - Nič, vysloviť jedno slovo proti druhému či povedať príbeh: ‚Toto urobil...‘ Nie! Klebetenie je terorizmom, lebo ten, čo klebetí je ako terorista, ktorý vrhá bombu a potom odchádza preč, ničí. Ničí jazykom, nevytvára pokoj. Je prešibaný, nie? Avšak nie je samovražedným teroristom, to nie, sám seba dobre opatruje.“

„Zakaždým, keď mi na jazyk príde povedať niečo, čo by bolo siatím kúkoľ a rozdelenia a ohováraním druhého... – zahryznúť si do jazyka! To vás uistujem, že ak vykonáte toto cvičenie zahryznutia si do jazyka namiesto toho, aby ste siali kúkoľ, hneď na začiatku vám poranený jazyk až opuchne - lebo diabol nám v tom pomáha, totiž rozdeľovať - to je jeho práca, je to jeho remeslo.“

Homíliu Svätý Otec ukončil nasledujúcou modlitbou: „Pane, ty si dal svoj život, daj mi milosť prinášať pokoj, zmierovať. Ty si vylial svoju krv, nech ma netrápi, že mi trochu opuchne jazyk, ak sa uhryznem pred tým, než by som chcel ohovárať druhých“.

*Blahoslavený ten,
kto sa bojí Pána
a záľubu má v Jeho prikazoch.
Mohutné bude jeho potomstvo
a požehnaný jeho rod.
Hojnosť a bohatstvo
sú v jeho dome
a spravodlivosť jeho potrvá.
Pretože statočným
lúč vo tmách zasvieti.
Spravodlivý je,
súcitný a plný zľutovania.*

*Dobre je tomu, kto sa zľutováva
a podľa práva vedie svoje veci.
Taký sa nikdy nezlomí,
v pamäti večnej
ostane spravodlivý.
Zlej správy
nezlakne sa jeho srdce,
je pevné, verí Pánovi.
Je pevné jeho srdce, nebojí sa,
keď zhora vidí svojich odporcov.
Rozsýpa štedro, dáva chudobným
a spravodlivosť jeho potrvá,
jeho roh vyvýši sa v sláve.
Vidí to ničomník a rozzhnevá sa,
zaškripe zubami
a nebude ho viac.
Na márnosť vyjde
túžba ničomných.*

Med lízat'

„Dôd'ko, to bolí! To bolí!“ - počul som volať malého brata z kúpeľne. V momente som bol pri ňom. Dávid stál pred zrkadlom, v ruke držal žiletku a snažil sa napodobniť to, čo pred malou chvíľou videl robiť staršieho brata. Rýchlo som prebehol očami celú jeho tvár. Žiaden zárez, žiadna krv. V duchu som sa pousmial a zamyslel nad tým, ako sa malý brat ponáhľa do holenia. Veď neskôr sám spozná, koľko „utrpenia“ mu ešte holenie spôsobí a koľko inej a omnoho väčšej bolesti v živote zakúsi.

Ježiš v nedeľnom Evanjeliu podľa Marka spomína utrpenie. Hovorí o ňom otvorene: „Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú...“ Jeho slová v tom momente šokovali. Nik v jeho blízkosti nebol pripravený na takýto koniec. Veď jeho budúcnosť sa javila sľubne, ľudia ho brali ako proroka, učiteľa, divotvorcu. Stával sa známym a byť v jeho blízkosti znamenalo skôr uznanie a úspech ako opovrhnutie. Lenže sila jeho lásky sa v plnosti ukázala až na kríži a veľkosť jeho osoby pri zmŕtvychvstaní. Ježišovi učeníci a poslucháči boli znepokojení ešte jednou vecou. Duchovná a spoločenská elita Izraela, ktorá reprezentovala tých, čo sú blízko Boha, čo strážia Božie veci, ho neprijímala. Strpčovali mu život, jasne vyslovovali svoj nesúhlas a odmietali jeho učenie a spôsob života. „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a... stratí svoj život pre mňa“ - týmito Ježišovými slovami sa dostávame k poznaniu, že ísť s ním znamená prežívať utrpenie a bolesť.

Nielen vtedy, ale aj dnes máme tendenciu vyhýbať sa utrpeniu. Veď pociťovať bolesť na tele či duši vôbec nie je príjemné. Aj keď si rokmi na mnohé bolesti zvykneme a dokážeme ich zvládnuť, vieme, že mnohým z nich sa vyhnúť nedá. Azda najviac bolí utrpenie spôsobené našimi blízkymi. V tých najťažších prípadoch sa snažíme zjednotiť svoje utrpenie s Ježišovým utrpením, aby nás bolesť neubíjala, lež posväcovala. Ježiš sa so zármutkom obracia na tých, čo sa hlásia k Bohu, k Mojžišovým zákonom alebo s nadšením počúvajú jeho slová, no tvrdošíjne odmietajú pozvanie Božieho Syna niesť kríž. Najsilnejšie prejavy odmietnutia a trpkosti života zakúša práve od tých, od ktorých čakal pomoc a prijatie. Aj k takýmto skutočnostiam sa vie správne a účinne postaviť.

Kdesi som čítal: „Keď som bol mladý, naučil som sa trpieť pre Cirkev. Neskôr som sa naučil trpieť od Cirkvi.“ Keď čítam nedeľné Markovo evanjelium, v hlave sa mi premietajú životné osudy Pátra Pia, sestry Faustíny či udalosti v Cirkvi v posledných rokoch a dňoch. Uvedomujem si, že všetko dobré a krásne ide cez bolesť, kríž a sebazaprenie. Neprišli sme na zem iba lízat' med, lebo platí: iba to, čo nás niečo stojí, za niečo stojí.

Josef Kozák

Národný pochod za život: sa uskutoční 20.septembra (nedeľa) v Bratislave v čase 14:30-16:30 hod.

Jesenné kántrové dni: sú v stredu, piatok a sobotu. My budeme sláviť v piatok. Obsah jesenných kántrových dní: Poďakovanie za úrodu. V obetných daroch môžeme priniesť plody polí, záhrad a viníc.

Rodičia prvoprijímajúcich detí: Stretnutie s rodičmi bude v nedeľu 18. októbra. Povzbudte deti a sprevádzajte ich na sv. omšu.

Nespevnené krajnice

Ak niekto počúva moje slová a nezachováva ich, ja ho nesúdím, lebo som neprišiel svet súdiť, ale svet spasíť. Kto mnou poháda a neprijíma moje slová, má svojho sudcu: slovo, ktoré som hovoril, bude ho súdiť v posledný deň (Jn 12, 47-48).

Keď v reči niekto niečo len načne a nedopovie, domáhame sa celej pravdy: „Keď si povedal A, musíš povedať aj B.“ Ježiš nečakal, kým sa budeme domáhať celej pravdy. Dobře vedel, že by sme boli s prvou vetou tohto úryvku úplne spokojní a druhú by sme radšej nechceli počuť.

Pane,

verím, že si Cesta, snažím sa po nej kráčať a tvoje slová počúvať a zachovávať. Verím, že tvoja cesta je spoľahlivá, až na tie - prepáč mi ten výraz - nespevnené krajnice. Už som tam viackrát zašla a zrútila som sa do priekopy. Uznávam, že viac sa spevniť nedajú, pretože súvisia s mojou slobodnou vôľou. Prosím ťa teda, postav mi pozdĺž nich mantinely z anjelov strážnych. Nech ma z jednej strany chránia pred pokušením malomyselnosti, strachu a beznádeje a z druhej pred pokušením opovážlivého spoliehania sa na tvoje milosrdenstvo.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 24.týždni Cezročného obdobia - (B)

14.IX. pondelok

18:00 Za ě Karola Peška a rodičov

15.IX. utorok

18:00 Za ě Jozefa a Máriu Magdalénu Minárikových

16.IX. streda - kántry

18:00 Za ě Jozefa a Annu Mičunkových a rodičov

17.IX. štvrtok

18:00 Za ě Antona a Apolóniu Jurčovičových, dcéru Jozefinu a zaťa Dominika

18.IX. piatok - kántry

18:00 Za ě Mateja a Máriu Jarábkových a deti

19.IX. sobota - kántry

08:00 Za ě Jána a Serafinu Podmarčikových, zaťa Imricha a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 76-100

20.IX. 25. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za ě Lubicu Duračkovú

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Kordošová A..

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

14.IX. pondelok Povýšenie Svätého Kríža **Sviatok**

15.IX. utorok **Sedembolestná Panna Mária Slávnosť**

16.IX. streda Sv. Kornelius, pápež a Cyprián, biskup **Sp**

17.IX. štvrtok Sv. Róbert Bellarmin, biskup a učiteľ Cirkvi **Esp**

18.IX. piatok Sv. Jozef Kupertínsky

19.IX. sobota Sv. Január, biskup a mučeník **Esp**

V. Tvár v službe

Téma z Písma

Pri večeri, keď už diabol vnukol Judášovi, synovi Šimona Iškariotského, aby ho zradil, Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od stola, zoblíkol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol prepásaný.

(Jn 13, 2-5)

A my všetci s odhalenou tvárou hľadáme ako v zrkadle na Pánovu slávu a Pánov Duch nás premieňa na taký istý, čoraz slávnejší obraz.

(2 Kor 3, 18)

Variácia

Do obradov Zeleného štvrtka je po slovách z Jánovho evanjelia a po homílii vložený obrad umývania nôh. Pripomína sa ním pamiatka udalosti, keď sám Ježiš, skôr než si so svojimi učeníkmi sadol k poslednej večeri, umyl im nohy.

Videl som raz túto evanjelióvu udalosť vo zvláštnom výtvarnom stvárnení. Maliar namaľoval Krista pri umývaní nôh zozadu. Na prvý pohľad teda nebolo poznať, kto túto službu vykonáva, pretože Ježišova tvár bola odvrátená a na obraze bolo vidieť iba jeho kľachiacu postavu, dlhé splyvajúce vlasy a chrbát. Jeho tvár sa však zrkadlila vo vode nádoby, ktorú na umývanie nôh použil. Tvár sa odrážala v jeho činnosti. Pokúsiť sa pochopiť maliarov zámer je jedinečnou cestou k pochopeniu samotného príkladu Ježišovej služby.

Spomenul som si vtedy na známeho českého psychiatra profesora Vladimíra Vondráčka, ktorý v jednej svojej prednáške povedal, že medzi riadkami literárneho textu je možné prečítať aj povahové vlastnosti alebo filozofické zameranie spisovateľa, aj keď ich v samotných riadkoch nevyjadruje. Autor jednoducho do diela zobrazí aj svoju dušu, svoju tvár.

To platí nielen v literatúre, ale aj v hudbe. Aj keď na celom svete má notová osnova päť liniek a jednotlivé noty sú si viac-menej podobné, je možné z celkového ponímania skladby spoznať jej autora. Medzi notami totiž zanecháva svoju tvár. A i keby sa slávny maliar na svoje dielo nepodpísal, znalec z imaginárneho odtlačku autorovej tváre spozná, z čej dielne obraz pochádza.

Obmenou tejto obdarúvajúcej skutočnosti je skúsenosť sv. Veroniky zo šiesteho zastavenia krížovej cesty. Za drobnú službu poskytnutú trpiacemu sa jej vrátil obraz jeho milujúcej tváre.

Nielen literárny, hudobný a výtvarný prejav nesie „tvár“ svojho autora, ale každý človek zanecháva odtlačok svojej tváre vo svojej službe a činnosti. Najčítateľnejšou stopou zo všetkých možných je láska.

Prosby

Dril a stereotyp sa stávajú mojimi vernými kamarátmi.

- Pane, daj mi schopnosť zanechať vo svojej činnosti a

vo svojej službe viac než len odtlačky mojich prstov.

Vidím, že ma často priťahujú hladiny mnohých zbytočných aktivít.

- Pane, zbav ma tých, v ktorých ako Narcis hľadám len svoju podobu.

Pozoroval som na obrazoch krížovej cesty osoby stojace okolo Krista.

- Pane, nauč ma vidieť po novom svätú Veroniku.

Našiel som doma duchovnú zbierku matných, ničomu neslúžiacich zrkadiel.

- Pane, daj mi silu zbaviť sa ich a uchráň ma i pred kalnými vodami, v ktorých sa nič zhora nezrkadlí.

Cítim sa starý?

- Pane, daj mi umenie chápať mladých a zbav ma spomienkového pesimizmu.

Cítim sa mladý?

- Pane daj mi trpezlivosť vypočuť postarších.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

UYCHOVÁVAŤ SRDCE

Začiatok školského roka sa týka nás všetkých. Totiž stále sa máme vzdelávať vo viere a vychovávať si srdce. Pripomeňme si slová stredoškolskej profesorky: My vzdelávame rozum našich študentov, ale zabúdame na výchovu srdca. Skúsenosť učí, že nestačí vzdelávať rozum. Treba vychovávať srdce.

Pán Ježiš nás volá: Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom (porov. Mt 11, 29). Božie slovo zasa radí: Čím si väčší, tým buď pokornejší a nájdeš milosť u Boha (porov. Sir 3, 20). Svätý Pavol vyzýva: Buďte pokorní vo vzájomnom vzťahu (porov. Flp 2, 3). Pokora je pravda, ktorá sa prejavuje láskou. Všetky veľké veci sa začínajú v pokore. Svätá Terézia píše: Ak je človek pokorný, nič mu neuškodí, ani diabol. Ak pokora chýba, neprospejú mu ani videnia od Boha. Ak nám chýba pokora, chýba nám láska, odpustenie, pravda, múdrosť, radosť, porozumenie.

Svätý Bernard píše: Ak chceš byť dobrý, buď pokorný. Ak chceš byť svätý, buď veľmi pokorný.

Nešťastím a tragédiou našej doby nie sú problémy, ťažkosti, krízy, ale spôsob, ako ich prežívame. Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré (porov. Rim 8,28). Tragédiou teda je, že nemilujeme Boha a nevychovávame si srdce jeho múdrosťou, láskou, pokorou. Tu vidno, aká je dôležitá výchova srdca už od útleho veku, aká múdrosť Cirkvi, keď nás každý prvý piatok vedie do školy Ježišovho Srdca. Nik sa nenarodí zlý či neľudský. Takým sa človek stáva. Treba nám bdiieť nad svojím srdcom, lebo skaza srdca znamená skazu človeka. Aké bude naše srdce, taký bude aj náš život. Veď, čo by nám osožilo mať telesne zdravé srdce, ak by bolo duchovne choré, čiže zlé, sebecké, pyšné, závistlivé?!

Hovorievame: Hlavná vec, že sme zdraví. Nuž, poznám veľa zdravých ľudí a sú nešťastní, ba často sú aj nešťastní pre druhých. Rozhodujúce je milujúce srdce, čo sa sýti Božou láskou a múdrosťou. Boh chce v každom z nás utvárať srdce plné dobroty. Nejestvuje krajší dar, aký si môžu navzájom dať manželia, rodičia a deti, súrodenci, susedia, ako je srdce plné dobroty. Bez neho nám nepomôže ani vonkajšia sloboda, ani najlepšia ekonomika, lebo kde niet lásky, niet života.

Pane Ježišu, vychovávaj nám srdce.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i Duchu“

Príbeh na uzdravenie duše

Kráľove koláče

Počas jednej tvrdej bitky proti divokým Dánom dobrého anglického kráľa Alfréda oddelili od jeho vojakov a musel ujsť. Prenasledovali ho zo všetkých strán, preto sa schoval v hustom lese.

Naslepo blúdil medzi stromami, až sa ocitol pred pôvabnou chalúpkou drevorubačov. Zabúchal na dvere. Z okna vykukla upravená žena v čistej zástere.

„Prosím vás, môžem vojsť a na chvíľu si oddýchnuť?“ slušne poprosil kráľ Alfréd.

Pre ženu to však bol len unavený a zaprášený anglický vojak. Pustila ho dnu a usadila v kuchyni.

V peci sa piekli koláčiky, ktoré lákavo rozvonjali.

„Prinesiem ti trochu mlieka od našej kozy,“ povedala žena. „Ty však musíš zatiaľ postrážiť moje koláčiky. Keď budú z jednej strany upečené, otoč ich a nenechaj ich spáliť. Urobíš to?“

„Pravdaže,“ sľúbil kráľ.

Kráľ Alfréd chvíľu dával pozor na koláčiky. Keď videl, že z jednej strany sú už upečené, otočil ich na druhú stranu. Potom však v myšlienkach zabľúdil do svojho kráľovstva, myslel na svojich poddaných a na vojnu, ktorú postupne prehrával, a na koláčiky zabudol.

Keď sa žena vrátila, z kuchyne sa valil čierny štipľavý dym a všetky koláčiky boli spálené na uhoľ.

Rozhnevaná žena vlepila chudákovi Alfrédovi hlučné zaucho.

„Ako sa opovažuješ, žena?! Ja som Alfréd, anglický kráľ! A mám iné starosti!“ ohradil sa kráľ.

Žena odvrkla: „Pane, dal si mi svoje slovo! Mal si teda urobiť všetko preto, aby si ho dodržal.“

Legenda hovorí, že vtedy si kráľ spomenul, ako kedysi slávnostne prisahal, že bude brániť svojich poddaných aj za cenu vlastného života. Premohol teda pocit zahanbenia, že opustil bojisko, a vrátil sa, aby s novou silou bojoval proti Dánom.

Sľub je sľub. Dať svoje slovo znamená hrať o vlastnú ľudskú dôstojnosť.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Desatoro

4. prikázanie

Cti svojho otca a svoju matku

(Ex 20, 12)

Prikázanie o rodine - v škole lásky

Štvrté prikázanie je „Magna charta“ rodiny, základného

poriadku života spoločnosti. Vyjadruje úlohu rodičov vychovávať deti a dôležitosť vzťahov úcty detí voči rodičom. Je to nepretržitá reťaz generácií - deti si ňou chystajú aj vlastnú budúcnosť, aby mohli raz s dôverou vstúpiť do vlastnej staroby.

Cenné slová o štvrtom prikázaní a o rodine ako základnej škole lásky vyslovil kardinál Joseph Ratzinger. Toto prikázanie obsahuje predovšetkým úlohu vychovávať. To znamená uvádzať deti do správneho chápania slobody tak, aby poznali jej vnútorné zákonitosti, aby sa naučili byť správnymi ľuďmi. Poslušnosť pritom stojí v službách osvojovania si vlastnej slobody. Zo strany detí sa vyžaduje, aby túto výchovu prijali. V zdravej rodine sa všetko rozvíja v láske.

Láske sa netreba učiť tak, ako sa učíme hrať na klavíri alebo ako sa učíme narábať s počítačom. Láska sa musí totiž učiť vždy v spojení s niekým a niečím, v jednotlivých situáciách. A samozrejme, učíme sa ju od príkladných ľudí. Najprv od rodičov, ktorí sú nám vzorom i vodcom a v ktorých máme pozorovať, ako byť správnym človekom. Neskôr sa láske učíme pri stretnutiach s ľuďmi, ktorých človeku privedie život do cesty. Učíme sa láske v priateľstve, učíme sa v úlohách, ktoré nás spájajú s druhými ľuďmi, učíme sa láske pri plnení povinností. V tom všetkom nemáme hľadať iba seba, ale hľadať cestu, ako dávať zo seba druhým, a tým aj cestu, ako správne prijímať. Rodičia majú byť pre deti prvými učiteľmi lásky. Môžu nimi byť vtedy, keď si cenia vlastný život, život detí a prežívajú to v úcte k darcovi života - k Bohu.

Spisovateľ a kňaz Leppich povedal v kázni vo väznici:

Nasytiť a hýčkať mláďatá - to robia i zvieratá. Kto svoje dieťa nevedie k Bohu, je zlým otcom a matkou.

Psychológovia hovoria, že najdôležitejšie prejavy obdarovania sa odohrávajú mimo sféry hmotných vecí. Človek daruje druhému vtedy najviac, ak dáva niečo sám zo seba, teda z toho najcennejšieho, čo má - zo svojho života. Dáva zo svojej radosti, zo svojich záujmov, zo svojho rozumu, zo svojho času, zo svojich vedomostí a samozrejme aj zo svojho humoru, ba aj zo svojho smútku - skrátka zo všetkého, čo v ňom žije.

Na túto tému uvádza pekný príbeh básnik Rilke. Opisuje, ako v Paríži dlhší čas chodieval okolo jednej ženy, ktorej ľudia hádzali do klobúka mince. Žobráčka po každom milodare ostávala bez pohnutia, akoby nemala v sebe ani dušu. Rilke jej jedného dňa daroval ružu. A v tom okamihu jej tvár doslova rozkvitla. Prvý raz zbadal, že žobráčka má v sebe aj cit. Najprv sa usmiala, potom zmizla. A osem dní jej nebolo. Dostala čosi, čo bolo oveľa viac ako peniaze.

Na tomto peknom príbehu môžeme vidieť, ako jedna ruža, úkon ľudskej náklonnosť, srdečnosti a akceptovania druhého môže znamenať viac ako mnoho peňazí alebo iné hmotné dary.

Štvrté prikázanie obsahuje aj tichú kapitolu o zaobchádzaní so starým, už neužitočným, bezmocným človekom. Veľká cena sa pripisuje schopnosti ctiť si zostarnutých rodičov. Nesmieme sa riadiť podľa ich užitočnosti. V starých ľuďoch si vždy treba ctiť ľudí, ktorí nám darovali život. V nich si môžeme uctiť aj dôstojnosť človeka všeobecne, najmä vtedy, keď si už nemôže sám pomôcť. Takéto základné, trvalé uctenie si človeka je najdôležitejším cieľom tohto prikázania.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku